

Heitlused õliallikate pärast

J. M. Walsh kriminaalromaan.

8

„Loodetavasti on kõik korras,“ sõnas mr. Kaling, kui Bruce võodi järele eemaldus. Ta oli läbivaatamise ajal haruldase tähtsusega vaikunud.

„Minu arvates küll,“ vastas Bruce. „Mul dugi on ta kloroformeeritud.“

Kaling noogutas. „Mina märkasin seda kohe. Tuba leiaks nagu haiglas. Kas meie sõber pääses minema või tabati ta?“

„Mis te veel ei taha!“ ütles Cardigan. „Muidugi pääses ta minema.“

„Et jätkata teine kord oma poolelihkunud tööd,“ ütles Kaling. „Kas teate või mitte, aga mina oleksin ta kätte saanud, kui poleks olnud seda neetud aken. See on kõige hullim aken, kust ma kunagi oma elus sisse olen rööpnud. Ja uskuge mind, mul on sel alal kogemusi. Oodake, mr. Cardigan, mulle näib, et meil on siin täna mingi suurem vastuvõtt. Kõlalised trügivad juba ukse taga.“

Tööpööst seisla ukse taga nihpalju inimesi, et seal kiirgi läbi poleks saanud. Tagapool palatis veel kõik uudishimulikke nägusid.

Mrs. Fessell oli nihutanud enese etteotsa ja oli enese seal nagu vedurlaev ankrusse heitnud. Kõed puusas, seisla ta oma kirevas hommikukaua mõlemale härsade ees.

Algul näis, nagu ei saaks ta suurest erutus-
st dide sõnu suust, alles pikapeale sai ta end selgemini väljendada.

„Mis?“ küsis ta. „Mis, küsin ma, tähendab kogu see nuga? Teie, mu naira,“ tema värisev õutusearm näitas alandlikult seis-
vale Kalingile, „mida teie siit tahate ja kuidas te siia siia saite?“

„Madame,“ vastas mees, „õnne tulin teile.“ Ta õutus akenale. „Täpsemalt öeldes, vihmatoru mõõda. Kas teie, ma olin eelmisel ajal kuulnud fassaadronija.“

Madame ahmis õhku.

„Kas mees saadi kätte?“ küsis Bruce ruttu.

„Ei,“ vastas mr. Cheame ja trütsi ette-
poole. „Tema sai minu kätte,“ ja ta hõõrus paljutühendavalt oma õhrit. „Võõras sõõstis nagu kuul ukse kerkle, paiskas meid laiali ja tormas uksest välja.“

„Kas keegi nägi teda? Kas keegi teab, milline ta oli?“

Keegi ei teadnud täpsemalt öelda, nullina oli väljusselt põõõõõ. Kirjeldused läksid laiku. Mrs. Fessell seisla seal, kuitas peat ja paisas pikkuks, nagu kaan, kuna Bruce oli lõpetanud õlekulamise. Siis jätkas ta: „Ja teie noormees, kes teie olete?“

Bruce seletas talle lühidalt mine ajalt, kult. „

„Politsei, politsei ja defektirid ja“ —
Mrs. Fessell silmitses Kalingit kohutava põõõõõ — „fassaadronid ja kes veel minu majas on! Säärast pole ma varem kuulnud. Minu majas, kus seni on valitsenud eem-
kujulik kord, katsevad nüüd inimesed ukse-
teist tappa. Ja seda kõik tolle noore kassi

„Kei on laadimata,“ sõnas ta rahulikult.

pāraar. Vāga kēna, ta peah slit kaduma, ja-
lamaid — nilpen kut saah and iligutoda."

"Ma usun," ütles mr. Kaling mõttes, "et ta oligi juba välja minemas ja ilmeist nii, et ta ei tarriteenud end ise liigutada. Noh, mr. Cardigan, küll ma vaatan juba, et temaga enam midagi halba ei juhtu. Siin katuse all pole ta nähtavasti küll leidnud head hoo-
sajat."

Bruce ei leidnud midagi, saast ta poleks sel kristlikul hetkel: saanud väljendada midagi, mida võõrast kassuliku ootaks olnud. Burt haraga polnud juhtunud midagi tõelist, seda teadis ta kui arst, ja oli vaid aja käiksmis, milial teiu jälle meelemerkusele tuleb. Ja see pidi toimuma tema arvates äge pea. Polnud nagu kirgtsõda kinnistavaks äh- nõudega. Kõikmisel, Sel võiks olla halbu tavaliselt!

Ta võeti valkese revolvi, mis ikka vee-
rippus minestunud tüdruku raudmeel. Mõt-
lemata avas tase selle, vaatas, tõmbas sil-
mad pärani ja vilistas laekesi.

Kaling, kes teda kogu aja uundahimulikult oli jälginud, nägi muutust ilmees ja kõneis: „Kas sa ei pööle kōik korras?“ kõnele ta taasse hõõlega.

Bridge position:

„Kõik on laadimata,” sõnas ta rahulikult, „ja see tähendab —” Ta jättis lause pooleli ja vaatas ümber.

"Et cum on manrus apared kiled," lög-
tae Kallig.

"Tuba dojduj vdi mitre, seaduse vastane vdi mitre," seletas mrs. Fessell rünnakijatele. "Kas sa proovib lahendada veel kaks võitluse ühikuid? Tema asendus juhtib nii peen härra, kelle enamus on varem pole näinud. Ta võitlus kogu teo, ei tühineb hinnast seetõttu alla - juhi! Tuba meesid ralle kobe, aus te aga on saanud. Neda kinnitab te ise."

„Mis seat on“ Begoo o!l kaulmud Jutu
lõppu. „Kas sin käis sinna keegi seda tuba
vaatamas?“

„Mia see teise puitub“ küsis mrs. Fee-
sell lihtsa väärikusega.

"Oo, mikes mitte" vastas Bruce. "Ja see võiks ka olla teie vänu tühtis. Kas te ei eeldaks, palun, milni kiisimustele? Aga va-
rremin arastike need inimesed ukse juurest
läs."

"Need kuuluksid igatahes voodisse, kus ka nende paik on," ütles Kaling. "Täna ööl on külm ja aiti jahedam. Kordkorda tule tõmbas võib kergesti külmetada."

Mrs. Fessell viiskas pea kuklasse. „Mina
maias pole reuletõmmet.“

„Tele tułete, palun, alia sise. mra. Fee-
well.” Cardigan ei pööranud rõhkude Kalin-
sõnolemisele nähtega. „Mul on teiega kõnel-
da. Sullega üks.”

Perenaine vastas korraks taha. Tema pauside ajal oleks pidanud kisk kadunud. Minu kõrgema ametliku atmosfäär Bruce'i õmber oli annud tema sõnadele kaskluse

Ilmet, ja õõnikud eelisaadid ohverdada oma unistustele ja lahendada Kena mees Pooseli tüdruksõbrade oli jäänud vastaste juure, pöördida teha nii kena näo kui võla ja sulges kogu ka hõlmakku hõlma lehvitses hõlmalt ükste.

„Noh,” lisen ta skärme troliga häiles,
mida ta öiet enam ammu ei tunnud, „mie
ta isabate?”

– „Kas teie laulsite täna pärast lõunat kellegi võõra süla tuppas?“ küsis Bruce karmilt, ja kui perenaine oli noorukuselus, jatkas ta: „Kas te jätsite tolle inimese mõneks süla süla tuppas?“

„Kui tulnud meelele,” vastas mrs. Fessell.
„Kogu aja, kui sõbras sinu ol. seisin mina
juures. See tähendab,” paraandas ta kähku
oma hääle, „kuni ma jälle alla läksime.”

Ta jätus'as nüüd sahejuhtumiseest raha-
 lotise ja Bruce'is tärkas kuhu kaks oietust
 ja ühe kahetsus.

„Kas see tähendab, et teie lubasite võitvõõral inimesel üksinda alla rüppa tulla midagi ostma? Teie ei võinud ju teada, kas see oli aus või aus mees.”

Naive pituitary cells secrete prolactin (Prl) and growth hormone (GH) in response to growth hormone releasing hormone (GHRH) and growth hormone releasing hormone releasing factor (GHRH-RF). The release of Prl and GH is regulated by a complex system of feedback loops involving the hypothalamus, pituitary, and target organs. The release of Prl and GH is also regulated by the growth hormone releasing hormone (GHRH) and growth hormone releasing hormone releasing factor (GHRH-RF). The release of Prl and GH is also regulated by the growth hormone releasing hormone (GHRH) and growth hormone releasing hormone releasing factor (GHRH-RF).

„See nii on peen härra, kelle sarnast silt
varem pole kühnud.“ Rõõgles ta endakait-
saks.

"Paljud õhtikad polevad me sõltumatt
vare peened hõrad," sõnas Bruce rahuli-
valt. "See kuulub juba nende kuteeko-
shõmi."

„Hana ōge,” kinnitas small pooli mr. Ka-
laga. „Vaadake, naieks, mine.”

„Vahest huvitab teid nende saade, seletage Bruce, personalile (1934) ette, et nad vaevalt, et teie võige peen herra valmisolek, mis, kui ta ühesinda sin toas käib, oma tänapäevase püüdi ette. Miss Westin oli kummutuulakase revolver, mille olin annud talle endakaitseks, ja ma ei kaheln, et teie dšintimen sellelt sin padruni välja võitis, kui ta tuli eile rahakotist välja. Mis ta sin veel tegi, et teia ma, aga kindel on see, et kui juba miss Westin appi poleks tulnud, ta äärm 6000 siit salaja ära oleks viidud. Kuidas see mees välja nägi?”

"Ta oli nii peen džentlmen," aluse peen-
naine jälle, kui Bruce kärsinult vabale hõu-
dis:

"Seda ma tean juba. Tahab teada, miline ta oli välismaiselt, mitte mõlised olid tema kummed. Kas le ei saaks muile kirjeldada tema välismust?"

Seda mrs. Fessell sai. Pansoni pidajad pole selles suhtes rumalad, ja saate kogemusest, on teritanud nende tähelepanu. Mrs. Fessell kirjeldas oli vära laululaulusik ja võrdeldud paljude kaebustega ning edustustega. Ja kui kõik oli heidud, ja tema hoogastatutust kõneledest, mehest päris selge pilt.

„See andhik meile kirjeldatule tollest mehest,” sõnas Bruce viimaks. „See oli kaht-

lemata seesama, kes võitis oia kalli aset-leidnud mõrvaasi."

Mrs. Fesseli silmad tõmbusid ebameelusest ja hirmust pärast. „Armas jumal!" hüüdis ta. „Ja mina pidasin teda läbi ja läbi dženilmeniks. Ma ei mõtlegi võtta oma malle mõrrikat, seda ütlen ma sulle kohe, kui ta reedel tuleb."

„Ma ei usu, et tarvitsete teda hirmutada," ütles Bruce. „Vasvalt, et te teda üldse enam näha saate. Ta! polenud kindlasti kavatsevat alla elama sinna."

Mrs. Fesseli pidi talle aega mõtlema. „Aga," sõnas ta viimaks, „mispärast maksis ta alla ette, tahaksin teada?"

Bruce kehtas käreilult õigu ja tahtis juba vastata, kui mr. Kalling teiis hordis sõna võtta.

„Jätke see," ütles ta tasakeli, „noor daam hakkab ärauma, ja pole kene, kui ta näeb meid rüütlemas."

Bruce pöördus voodi poole Barbara hakkas tõepoolest toibuma. Noormehe lähemataalle ja mr. Kalling kasutas juhusel diskreetseil ukse poole sammuda.

„Jääge alla," ütles Bruce teravast! Üle öia. „Ma pole teiega veel valmis. Enne kui võite minna, peate mulle andma rahuldavaid vastuseid mõningatele küsimustele."

Mr. Kalling teiis põigiliku näo ja ohkas. „Peab ikka olema üle ameti mõningaid politseilikkust," pomises ta. „Kogu usaldus inimeste vastu näib kustuvat."

15. peatükk.

Mr. Peter Stori.

Barbarale tõrkas silma, et Peter Stori oli sel hommikul eriti aegne ning väsinud. Ta tuli hilja ärise, haruldaneil hilja isegi ja läks kohalviibijatest ametnikkeist oia mööda oma tuppa. Ta ei pannud tähele nende tere-tamist, vaid kõndis nagu unenäne. Atnuil kõrraks rüüas tema plik Barbarat ja viima-lele näis, nagu oleks peremehe ääja läbi elanud mingi rünga pottumuse või nagu vii-biks ta suurest hirmust mingi kohutavaas pärast.

Peter Stori ei teinud täna viijagi oma naissekretärist, isegi siis mitte, kui see vei-dis hiljem kirjudega tema kabinetti astus. Peale taase pomises: „Pange nad sinna, mul pole praegu aega," ei kõlunud ta midagi ega vaadanud tema pooleki. Aga tema hää-le oli tärkanud veidi etu, ja ehkki liinest võis lugeda, et ta kartis, näis vahepeal mi-dagi juhtunud, mis talle nut julgest oli annud.

Barbara kaalus, mis see olla võis, kui talle meenus, et peremeheil oli olnud mõne mi-nuti eest telefonikõne. Arvatavast oli see teda erutanud. Ta imestas ka, mispärast Peter Stori just neli hommikutel, kui õde! tema juure alla oli murrud, nii imeil ja erutanud oli ja ta katsus juba teise ai-de! nende nähete vahel, kui teitis selle mõtte

kõrrale sama ruttu, kui see oli tärkanud. Oigu Stori kes võt mis tahes, see mees ja vaatahes põlnud, kes aknaat tema tuppa oli rünnud.

Ta pöördus parajasti ukse poole, kui Peter Stori teda tagasi kutsus toiles eru-tatud tooniga, mis talle juba ammuast ajast tuttav oli.

„Ma ootan täna hommikul kõlalist, ja kui see stin on, ei tohi mind keegi segada — mitte keegi. Kas saate aru?"

Ehkki Peter Stori tõstis pea, ei vanda-hud ta oma sekretärist; ta näis valitvat tema püki.

„Saia kuul," vastas neiu seigameil, „aga milleast pean ma tundma teie kõlalist?"

Kui ruttu! „Ta õiguste, et keegi ei tohi

teid segada, eks ole?"

Mees vaatas kikki üles, ja plik tungis ette nagu aiaaliku terav keel: „Jah, kui ta on tulnud, aga et te rumalusest ei teeks, ütlen kohe, et minu kõlaline saab olema Mentax. Kas on nüüd seige? Teie mõistus näib vähenevat iga päevaga. Ja kui nii edas läheb, võin teida teile juba ette, et olen sunnitud teid vallandama."

Muu aia! oleks seiline stius soivanud Barbarat, aga nüüd oelistas ta seikast üldse mitte hoolida. Näikusa kui Peter Stori talle kõik täpselt seletas, pidades teda rumalaks, oli ta päris rahul.

Mentax: see etameeldiv vallamajane, kes ühtl poolil sarnane maskeerituga, teinest poolil jälle mitte! Mis oli sel mehel legendist Peter Storiga? Millised sidemed pertusid nende kahe ja tema hiljutiste elamuste vahel?

Mentax tuli õige pea. Ta pidi juba olema teel, kui Stori Barbarale temast rääkis. Tema tõmmu nägu oli kui maak, näiliselt läbitungimatu, aga tema teravast mõeld silmad leegitasid elavas tuleas, ja Barbara arvas nägevast neiu kolledat ähvardust, mis ootas vaid juhusel teostumiseks.

„Kas teie olete miss West?" kõnsa Men-tax, tõdrulud teravast silmitades. „Eks ole?"

Barbara ei salanud seda ja küsis endast kohe, mispärast? Mentax temast nii huvitatuil oli, kui ta põlnud see mees, kelleks ta teda pidas; see teinest kujutis kartis ta, et see oietus vastaks tõele.

„Või nii," ütles Mentax tooniga ja pli-guga, mis äratas neiuas veel suuremat ära jõuda tema saladuste jälle. „Ma mõtlean kuhu, et see oiete teie. Te näete täpselt nii välja, nagu kujutlema."

Mentax jättis Barbara seisma, hoolimata tema leegitavast pilgust ja vihat tema häbematuse üle ning astus Stori kabinetti.

„Rõõmustun, et tulite," ütles Peter tiht-salt. Pinnatud liine kadus tema näolt, nagu tahvilil pühitud kiri.

Mentax kihistas naeru ja laiskus toolid. See nägine nähtisest, ja Peter Stori vastas pahameil üle. „Kas te ei võiks

veidi viisakamini lastet võtta? Need toolid ei kannata teie raskust, eriti aja mitte, kui laaskute neisse kogu jõuga."

Teine vaatas talle põlastavalt otsa. "Te olete imelik mees, Stori, pagana imelik" — teatud põhjusel ei kostnud tema häälse enam vähimalgi võõrapärasest aktsentist —, "mulle näib, et te ei räägi osta oma büroosse uut tooli, kuid mujale on teil küllalt loopida raha — tuhandete viisi."

Peter Stori jõi ära. "Argo doige seda," palus ta ja tõstis tõrjudes käe. "Mentaz, olen koledesti mures. Ei tea, kuidas see lõpeb. Kõban täielises pimeduses. Mispärast ei räägi te mulle pikemalt sellest, mis teil — või muul kavats on?"

"Kes teab, kas see vähendab teie hirmu, kui räägin. Minu arvates hakkate ainult rohkem kartma. Ei, Stori, ma räägin teile oma kavat sis, kui on aeg käes. Ja häda teile, kui märkan teie natukeneagi tõrvust —" ta lõpetas oma lausel pilguga, mis ütles rohkem kui sõnad.

"Ma nägin tüdrukut," jatkas ta ruttu, enne kui Stori suutis end koguda niivõrd, et midagi vastata. "Ma silmitsesin teda praegu, Peter, ja mul on tõesti kahju —"

"Kahju — millest?" Stori värises ja ta otmikule tekkis külma higi.

"Et ta tuleb välja lohistada."

"Valja lohistada? Kas mõtlete vallandamist?"

"Mitte just seda," sõnas Mentaz ja vaatas oma nina mööda alla. "Mitte ael viisi. Aga ta teab liiga palju, et hõlgu tal arvata, et praegu sellest laegi õiget aimu pole. Aga niipea kui ta taipab, mida tema teadmised viidri on, hakkab ta melle — nagu hardan — tegema takistusi."

"Aga kui ma ta siit ära saadan, ei tähenda see veel, et saame sundida teda vaikima."

"Ühena õige. Täiesti õige. Ja seepärast" — ta kallistas ettepoole. Ja lausumise näeratuse lehvits tema huulil — "peame hoolitsema selle eest, et ta rääkida ei saa, maksaks mis maksab."

"Ma ei taha sellest kuuldagi, et temaga midagi peaks juhtuma," pomises Stori isearguuse kangekaelsusega. "Ma ei taha jälle —," ta jättis lause äkki pooleli, nagu oleks ilmanud aimude ette mingi eba-meeldiv nägemus.

"Te mõtlete Pentonville'ile ja ärkamisele külmal hommikul, milal teilt küsiti, kas teil on mingeid soovide enne valla tõmbamist," pilkas Mentaz halastamatu rahuga.

Peter Stori jõi ära. Teine sõnad rüüvaid tema mõtteid ja kartusi.

"Ma ei taha sellest midagi kuulda," koges ta. "See on — see on," ta kuivatas ninarahkuga lausa. Mentaz vaatas talle uurivalt otsa. Stori oli talle alati rõõmatu. Tahe kurjust teha, mis peitnes selles mehes, põlnud kooskõlas hirmuga oma tegude arvatarete tagajärgede pärast.

"Mees olemine küll toredate seilid," irvitas Mentaz. "Sis muutis ta korraga tooni."

"Stori, tuleb midagi ette võtta. See tüdruk on melle ohuka, nagu Kaling. Meil on mängus miljonid, kui me ei aunda koristada teie lastust. Ja neid on peale tüdruku ainult kaks."

"Kas kuningas ning Kaling?" küsis Stori.

"Kaling, muidugi. Ja kahekordne oht seish sõlme, et ta pole aus. Raha! Kõikjal paljakaht, kui meie seda sõna tarvitame, aga nii see on. Kui mees on kaabakas ning tema poolt on õigus, ei võl kunagi teada, mis õllatust ta teeb. Kuningas selle vastu pole nii kardetav. Selles on aus, selle eest, võin vastutada. Ta lubab ja täidab ka oma lubadusi. Seega erineb ta suuremalt jaolt teistest ilmasa võimekandjatest. Aga tema suus on õllatust vabalt punkt. Tal pole vähimalgi arusaamist inimsest, kes pole temaga — noh, kuidas seda seida — samal tasemel. Aga tal läheb veel natuke aega, enne kui märkab, mis ma teen, või mispärast ma teatud asju teen, ja teie ning mina, Peter, saame vahpeal nende õllallikate tõttu veel rikkaks."

(Järgneb.)

Ebaõnnestunud kavalus.

Denise Robins.

See oli naine, kes esimesena kuulis võtme rapinat, millaga avati üks. Korter asus küll Cavendish Square'i suure maja teisel korral, kuid naise kõrv oli väga tundlik müra suhtes.

Naine, ja mees, kes viibis tema juures, olid teineteise embrass. Mees oli õhtukõnnak, vähemalente käisavarrel. Naine, mustas kottekleidis, oli sale ja blond. Ta vabastas

enda armukese sülelusest, muutus tumepunaseks ja kuulatas pinevalt. "Jumal!" sosistas ta, "see on George."

"Võimatu," vastas Maurice Trevor.

"Olen sulle, see on tema," ütles Olive Wermington. Ta muutus hirmust nõrgaks.

"Ka ju õlleid, et ta jääb õlleks kra?"

"Ta ütles mulle, et ta reisis Arianjas Hollandisse..."

„Kuna ta tuli tagasi, siis katsume olukorraga kohameda. Sa tead, et armastan sind, Olive, Labutu ja aielistumei.“

„Kumalt!“ ütles Olive Wermington. „Meil pole raha. Olen inimene, kes ei talu vaost. Ei! Me peame midagi tegema ja kohe. Sa ei või mind hukutada.“

Nad vaatasid teineteisele silmi. Naine oli vihane ja hirmul. Mees kartis ja oli häbistatud. Olive Wermington oli tark naine ja ta tundis George Wermingtoni harjumusi. Ta teadis täpselt, mida ta nõudis teest. Ta läheb süügituppa, valmistab endale viski toodaga, toob klaasi üles ja joob selle tühjaks lobisedes naisega. See tähendas viis minutit aega. Maurice ei tohtinud lahkuda toast. Ta satuks kokku mehega. Ja Olive ei tahtnud lavastada komöödiat, milles mees leiab naise armukese kohvrast.

Olive läks vuodi juure, heitis pikali, tõmbas rüü kinni ja võttis Mauricele taskurätti. „Võta rätt, kasta vette ning anna mulle tagasi. Tee seda kohe — täna pärast, — tee, mis ma sulle käsin, ja meiega ei juhtu midagi.“

Mees tähtis korralduse vastureaktsiooniks. Olive pani märja rüü omale lauale. „George pole sind ila alandnud.“ ütles ta kiirelt. „Sa ei tunne mind. Meie ütleme, et oled arst, dr. Lane. Olen ärsku haigestunud. Praegu on sõdaöö ja minu arsti polenud kodus, kui talle helistasin. Teenijad magavad, ma ei tahtnud kedagi tülitada — ja helistasin seepärast sulle. Kui armastad mind, siis mängi minu pärast seda osa. George on veldav. Ta ei kahtlusta midagi.“ Ta tasandas häält. „Ta tuleb, võta end kokku.“

Maurice noogutas nõustudes. Seesmiselt ta needis seda seisukorda. Aga see oli olulisemalt tema kui naise sõda, ja kuna naine ei soovind lahutust, siis pidi ta seda alitama.

George Wermington astus tuppa. Ta vaatas imestunud smokingis härrast, siis oma naist voodis. Olive oigas loomutruult. „George, armsaim, olen nii rõõmus, et tulid tagasi! — mul on nii halb. Ma ei saanud doktor Paxmani kätte. See on dr. Lane.“

Wermington pöördus noormehe poole ja küsis kohe murelikult:

„Mis tal viga on? Loodetavasti mitte midagi tõsist, härra doktor?“

Higistilgad tekkisid Trevori lauale. Kõegi ei märganud seda. „Tere õnnetus, sir. Ma mõelstan teie chmatust, aga teie abikaasa on täiesti terve — oli vaid minustusehoog. Ta vajab raha.“ Vaevasi ütles ta need sõnad ega vaadanud Olive'i poole.

Wermington polnud umbusklik ja ta armastas oma naist. Olive'i kavalus õnnestus. Nad kõnelesid veel mõne hetke tervisest, siis valmistus Trevor minerkule. Magamis- toast; (anauues ausa Wermington: „Kas andsite talle mingisugust arstimist?“

Trevor otsis oma vihmakuue taskust, siis tõmbas välja klaastoru, millel oli kirjutatud „aspirin“. Ta kannatas peavalude all ja kandis alati aspiriini kaasas. Ta ulatas klaasi Wermingtonile ja ütles: „Andke talle kaks pulbrit vähese veega. Tulen homme hommikul tagasi.“ Selle järele kiirustus ta välja.

Ta läks läbi külma oktoobriöö koju, mis asus teispool parki. „Ehameeldiv lugu.“ mõtles ta, „aga targalt Olive'i poolt välja mõeldud. Sellisenaast võis ainult naine. See nähtavasti õnnestus, aga hea, et on juhe mõõdas.“

Tema kodutee kestis pool tundi ja ta tundis end rahulikumana jalutuskäigu järele. Kui ta avas oma majaukse, oli kell üks. Ta imestas, nähes oma töötoa veel tuld. Tema onupoeg Arnold Bloomfield, keemia professor, kes saabus äsja oma idamaareisilt, elas tema juures. Ta arvas, et Arnold on veel üleväl. Ta kahtestas alati hilisööni.

Professor tuli talle ootsumis vastu. Ta nägu oli murelik. „Maurice, armas sõber, otsisin sind kogu öhtu. Sa ütlesid, et lähed klubisse, kuid seal sind polenud.“

Trevor naeratas ja suutas sigaretti. „Lahkum selle asemel ühele etendusele.“ ütles ta. „Mängiti väga hästi.“ Ta naeris oma nahta üle.

„Olin kohutavalt erutatud.“ ütles Arnold Bloomfield. „Kas sa võtsid minu toast klaastoru, millel seisis „aspirin“?“

Trevor kaugesus. Sigaretti peagu kukkus. „Jah, võtsin. Miks sa seda küsid? Ma kannan oma peavalude pärast aspiriini alati kaasas. Võtsin selle kannanasiisilt.“

„Aga loodetavasti ei võtnud sa ühtegi tabletti — ei, nähtavasti sa ei teinud seda.“ Bloomfield hääli värisas. „Ma tuba needsin end oma hoolituse pärast. Ma poleks tohtinud kasutada seda tühja klaasi. Ma panin sellesse täna hommikul paar valget tabletti — need nimetatakse tsinatooniks. See on hestetuurobi, mida kasutatakse valmistada tabletti kujul. Surmav mürk. Anna mulle täna pärast see klaas tagasi. Ma oleksin võinud oma südamehaiguse tapmisega koormata... Mis on juhtunud, Maurice? Mola kinni, sa kukud ju!“

Trevor talus. Ta oli kiritvalge. Ta vahetis onupoega hullumeelse silmadega. Siis jooksis telefoni juure ja valis Olive Wermingtoni numbrit. Talle vastas mehe hääl, mis kuolis kähisevana ja murtuna.

„Halloo! Halloo! Kas seal on dr. Paxman?“

„Ei, ei, siin kõneleb doktor Lane.“ ütles Trevor ärritatult. „Kas proovis Wermingtoni tervist on muutunud paremaks?“

„Ta on surnud.“ vastas Georg Wermington. „Andsin talle teie tabletti ja viis minutit pärast seda ta suri. On parem, kui tulite kohe siia...“

Kumba valib Nora?

F. Birkneri armastusromaan.

11

"Oh, mister Johnson, misasugused pöördused oled! Ma ei ojanud midagi peale heitnud, ja mitte preili Hitteri lubies."

"Kuhu, muna lõber, nõud on täis jälle hea. Vähesed taimed mu teravilja sa-jelle eest pean melle igamehe, taimelid olemas. Kustastki miba tegib preili Hitteriga?"

"Hiljuti sulle tulles jataja kirjastele pöblu, misles teatafin, et olete roostes; haigestunud ja alles muna pööma pööriti sulle jälle teate kirjutata. Hiljuti, et jaaabate sulle palju teravilja. Kas tegin õigesti?"

"Kõrri, muna, muga hästi. Kuhu, kolme pööma pööriti, niigera, kui jaaan kirjutata, teatam julle arsti teada kirja, mille annab eksi preili Hitterile. Kirja on ainult nimeme, teha midagi vialdada. Kui preili Hitter peale jaaama sulle mustrid, jaaab see arsti teada minule teada. Kirje täis iga pööru jaa... Kustab, kas jaa on teha teada?"

"Künneltoonine ja natuke peenileht."

"Kuna raha preili Hitteri täite ja täie sulle, et mister Johnson jaaab jelle kirjutata haigekajutade puhul, et haigekajute peanajate taimelid taimelid taimelid eksi. Kõrri teada melle?"

"Elin on täie kirja. Kõrri, et ära on preili Hitterile."

"Kuna jaa, anna jaa! Kuid kuhu panem neid? Kõrri jaa melle ja pööma neid mustrid alla. Tean neid õieti. Ja nõud jaa tagasi enilele teada ja ära tule midagi mustrid."

"Robert heitis pööriti ja jalgas filmid. Kõrri teada uuesti ja kõrri teada teha mustrid. Enajate kauratid mustrid jaaab kirjute pööriti, mustrid kõrri teada kõrri teada mustrid. Kõrri teada..."

"Kõrri, Kõrri, muna mustrid jaaab, kas ja ei tule mustrid? Kas pean mustrid alla tule tegema?"

"Kõrri: kõrri kõrri kõrri muna, jaa te teadid anda Robertile mustrid, et tuleb tappa tagasi."

"Kas Kõrri tead?"

"Kõrri: kõrri kõrri kõrri teadid. Kõrri: ei ole mustrid jaa mustrid teada ja jaaab teada jaa jaa."

"Eks kõrri Kõrri mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri!"

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

"Kõrri: jaa, mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid, et jaa, mustrid, elutea pööriti mustrid."

